

דנ"פ 1329/16 - המבוקש: רומן זדורוב נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 1329/16

לפני: כבוד הנשיאת מ' נאור

המבקר: רומן זדורוב

ג ג ז

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לדין נוסף בפסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 7939/10 שנitin ביום 23.12.2015 על ידי כבוד השופטים י' דנציגר, י' עמיה ו-צ' זילברטל

תגובה המשיבה לבקשת לדין נוסף מיום 17.4.2016

בשם המבוקש: עו"ד משה שרמן; עו"ד יروم הלוי

בשם המשיבה: עו"ד תמר בורנשטיין

החלטה

1. לפני בקשה לדין נוסף בפסק דין של בית משפט זה בע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל (23.12.2015) בפסק הדין נדחה בדעת רוב (השופטים י' עמיה ו-צ' זילברטל, כנגד דעתו הוחלקת של השופט י' דנציגר) ערעורו של המבוקש על הרשותו בעבירה של רצח בכונה תחילת לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

העונשין), ובعبارة של שיבוש מהלci משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

תמצית העובדות והשתלשלות ההליכים הקודמים

2. עובדות המקרה פורטו בהרבה בפסק הדין מושא התביעה ואעמוד עליון בקיצור נמרץ. ב-6.12.2006 נמצאה גופתה של הנערה תair ראדה ז"ל (להלן: המנוחה) בשירותי הבנות שבקומה השנייה בבית הספר "נופי גולן" שבקרצין. המבוקש, אשר התגורר בקרצין, עבר מחודש נובמבר 2006 ועד ליום הרצח בירצוף המקלטם שבבית הספר. הוא תושאל במשטרה לראשונה בקשר לרצח ביום 10.12.2006. למחרת היום נחקר המבוקש באזהרה בחשד למעורבות ברצח ביום 12.12.2006 נער. כעבור מספר ימי חקירה, בלילה שבין יום 18.12.2006 ליום 19.12.2006, הודה המבוקש ברצח בפני מDOB. למחרת, ביום 19.12.2006, הודה ברצח גם לפני החוקרים ושיחזר את הרצח בזירה. ביום 20.12.2006 החליף המבוקש "צוג". למחרת, ביום 21.12.2006, הודיע בא-כחו של המבוקש כי הלה חוזר בו מהודאותו. למורת זאת, שב המבוקש והודה ברצח בחקירה באותו היום. בהמשך חזר בו המבוקש מהודאותו באופן סופי והכחיש כל קשר לביצוע הרצח.

3. ביום 18.1.2007 הוגש נגד המבוקש כתב אישום בו הואשם בעבירות של רצח בכונה תחילה ושיבוש מהלci משפט. בהילך בפני בית המשפט המחוזי כפר המבוקש במוחס לוי בכתב האישום. הוא לא התחש לכך שהודה בביצוע הרצח במסגרת חקירותיו, אך טען כי מذובר בהוואות שווא שנבעו מאופי החקירה, מהתנהגות המDOB ומניסיונות החוקרים לשבור את רוחו. בנוסף, הוא העלה טענות בעניין משקל ההוואות. בכלל זה טען כי הוכoon על ידי החוקרים בחקירה, כי לא היו בידיהם פרטמים מוכנים לגבי הרצח וכי לא ידוע למסור פרטם רבים הנוגעים לאופן ביצועו. עוד טען, בין השאר, כי עקבות נעלים שנמצאו על מכנסי המנוחה אין שייכות למבוקש וכי אין בנמצא מממצאים ביולוגיים וטביעות אצבע הקשורים אותו לזרת הרצח.

4. ביום 14.9.2010, הכריע בית המשפט המחוזיפה אחד כי אשמתו של המבוקש במוחס לו הוכחה מעבר לספק סביר, ועוד באותו היום נגזר עליו עונש של מאסר עולם. בהתאם להסתמת הצדדים, לעונש זה נוספו שנתיים של מאסר בפועל שירותו בחיפוי למאסר העולם ושנת מאסר על תנאי בגין העבירה של שיבוש מהלci משפט.

5. ביום 28.10.2010 הגיש המבוקש ערעור על פסק הדין. לאחר הגשת הودעת הערעור החליף המבוקש "צוג" ביום 15.11.2012 הגישו בא-כחו החדשים את נימוקי הערעור ולצדם בקשה להוספת ראיות לפי סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בית משפט זה (השופטים ע' ארבל, י' דנציגר ו-צ' זילברטל), נעהר לבקשה בapon חלקי ביום 17.3.2013 והורה על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי בנצרת, עוד טרם שמיית הערעור, לשם גביה שתי ראיות: הראשונה, חוות דעת מטעם מומחה להשוואת טביעות נעל העוסקת בסימני הדם שנמצאו על מכנסי המנוחה; והשנייה, חוות דעת מומחית לרפואה משפטית, ד"ר מאיה פורמן-רזניק. בית המשפט המחוזי סקר את הראיות הנוספות וניתח אונן למול מארג הראיות הקים. בפסק דין המשלים מיום 24.2.2014 הגיע לכל מסקנה כי אין בראיות אלה כדי לשנות מהכרעת הדין המקורית. לאחר מתן פסק הדין המשלים נמשך הדין בערעור בפני בית משפט זה.

6. בית משפט זה (בדעת רוב של השופטים י' עמית ו-צ' זילברט, נגד דעתו הוחלקת של השופט י' דנציגר), דחה את ערעורו של המבוקש.

7. השופט י' עמית פסק כי האמת המשפטית והאמת העובדתית מתלכדות במקרה זה ומצביעות לכיוון אחד בלבד והוא הרשותו של המבוקש. לגישתו, לא מדובר במקרה גבולי, שכן בחינת מכלול הראיות בתיק מצבעה על אשמתו של המבוקש מעבר לכל ספק סביר. לשיטת השופט י' עמית שלוש הראיות המרכזיות שבסיסו את הרשות המבוקש הין התווודותה בפני מDOBב, הודהתו בפני החוקרים והשוחר, והן בבחינת בסיס פירמידה "שמועלי נערמות הראיות האחרות" (פסקה 106 לפסק דין). לדבריו, יש לתת משקל רב ביוטר להתוודות המבוקש בפני המDOBב שכן מדובר בראיה עצמאית במיוחד ובעל משקל סגול גבוה, בין היתר נוכח התבטאויו האותנטיות של המבוקש בהלהכה; הייתה קוהרנטית ועקבית; נסיבות נתינה; הירידה לפרטים ודייעתם, ועוד. לצד זאת, פסק שיש לתת משקל נכבד גם להודאת המבוקש בפני החוקרים שלוותה אף היא באמירות אותנטיות, וכן כי גם ההודהה במהלך השוחר מהוות נדבך ראייתי העומד בפני עצמו בין היתר נוכח התנוונות האותנטית שה מבוקש הפגין בהלהכו (למשל הקפיצה מעלה דלת ואהשרותים וניגוב הטבעות).

8. לטעמו של השופט י' עמית, "מכלול הראיות, טיבן ועצמתן מובילות אך ורק למסקנה מרשיעה" (פסקה 100 לפסק דין). לגישתו, לאור העוצמה הגבוהה של התווודות המבוקש בפני המDOBב לאור העוצמה הגבוהה-ביןונית שיש לייחס להודאת המבוקש בפני חוקרי, אין צורך להידרש במקרה דין לתוספת ראייתית מסווג סיוע. אולם, אפילו היה נדרש סיוע ברמה הפורמלית כדי שקרי המבוקש בחקירתו במשטרה ובבית המשפט יכולם היו לגישתו להוות סיוע מעין זה.

9. עוד עמד השופט י' עמית על נושא שתפס "נפח" נכבד בדיון בערעור – נושא טבעיות הנעלים. השופט י' עמית ציין כי נושא זה נחלק לשניים: הראשון, השאלה האם נמצאו טביעות נעליו של המבוקש על מכנסיה של המנוחה (להלן: הטביעות על מכנס המנוחה); והשני, שלוש עקבות נעלים חלקיים, מגואלות בדם, שנמצאו במסלול יוצא מתא השירותים (על מכסה מושב האסלה, על מיכל הגדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לתא השלישי), אשר אין חולק שאין שייכות למבוקש (להלן: עקבות הנעלים הזרות).

בהתיחס לטביעות על מכנס המנוחה, הציג השופט י' עמית את חוות הדעת של מומחה התביעה שמצא גם התאמנה סוגית וגם פגמים ייחודיים התואימים לאלו שבשלביות נעליו המבוקש. לדידו של השופט י' עמית, יש לקבל את חוות דעתו של מומחה התביעה בכל הנוגע להתקדמות הסוגית בין טביעות הנעלים. עם זאת, על אף שלשיטתו מדובר בראיה נסיבית עצמאית הוא היה מוכן כמשנה זירות לראות בטביעות שעל מכנס המנוחה ראייה נסיבית בעלת משקל ביןוני בלבד.

בהתיחס לעקבות הנעלים הזרות שנמצאו בתא השירותים, פסק השופט י' עמית כי לטעמו הן ראייה יחידה שאינה מתיישבת עם מארגן הראיות הצפוף שנזקף לחובתו של המבוקש. לדעתו, זו גם ראייה שהובילה את השופט י' דנציגר "לחצות את הגבול אל זיכוי מחמת הספק" (פסקה 51 לפסק דין). אלא, שלשิตת השופט י' עמית, "אין בראיה בודדת זו כדי לדחוק את המבוקש אל שטח הזיכוי, ואפילו לא לקרבו אל קו הגבול" (שם). זאת, נוכח קיומה של ההשערה הסבירה לטעמו שעקבות אלו מקורן במין מהונכים רבים שביקרו בזירה ביום הרצח. לשיטתו, בהשערה זו יש

כדי להחליש עד מאד את עצמת הרأיה היחידה שניתן לכוארה לזכוף לזכות המבוקש.

10. השופט י' עמית אף קבע כי ישנה רأיה עצמתית נוספת הנזקפת לחובתו של המבוקש והוא העובדה שהמבחן בחר לזרוק את המכנסיים שלבש ביום הרצח היו שלבניו עליה במשקל והם נעשו קטנים למידותיו. השופט י' עמית תיאר בפסק דין את אופן הסתבכות המבחן בשקרים רבים לגבי זהות המכנסיים שלבש, הן בחקירותו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. עוד הביע דעתו כי עיתוי זריקת המכנסיים "בצירוף מקרים מופלא" לאחר הרצח מהוועה רأיה נסיבתית מחייבת, וכן כי התירוץ נתן המבחן להשלכת המכנסיים אינו משכנע. בהתאם, הגיעו השופט י' עמית, "הצירוף המשולש של עיתוי השלכת המכנסיים, התירוץ המתਮיה לגבי הסיבה בגינה נזركו המכנסיים, ואין ספור השקרים בנושא המכנסיים" (פסקה 93 לפסק דין) – יוצרים רأיה עצמתית לחובתו של המבוקש.

11. השופט י' עמית התייחס בפסק דין בעניין מצgorah (ע"פ 1620/16 מצgorah נ' מדינת ישראל (3.12.2013) (להלן: עניין מצgorah)) שבו נדרש בית משפט זה (השופט י' הנDEL בהסתמת השופטים ס' ג'ובראן ו-י' דנץיגר), באופן כללי לשאלת קובלות ומשקל ראיות מסווג טביעה נעל. בעניין מצgorah הוצגו מספר בעיות וקשיים בתחום השוואת טביעות הנעלים אולם נפסק כי אין לשול אקט קובלותה של הרأיה באופן גורף וכי משקלה עשוי להשתנות במקרים שונים. בהתאם, נקבעו בפסק הדין שבע אמות מידת שיש לבחון על מנת לקבוע את משקלה של ראיית טביעה נעל בכל מקרה ומקרה (פסקה 22 לפסק דין של השופט י' הנDEL). על בסיס אמות מידת אלו, נקבע כי ראיית טביעה הנעל בעניין מצgorah היא קובליה אך משקללה הוא אפסי (שם).

12. על פסק הדין בעניין מצgorah הוגשה בקשה לדין נוספת (דנ"פ 8512/13 מדינת ישראל נ' מצgorah (5.6.2014)). החלטתי לדוחות את הבקשה בין היתר משום שבאותו מקרה היה מדובר בשאלת תיאורטית מבחינת המשיב, שכן הוחלט להוציא את הרשות על כנה אף בהתעלם ממשקלן של טביעות הנעל שנמצאו בזירה. לצד זאת, ציינתי שבפסק דין בעניין מצgorah הובהר במפורש כי אין הוא מבקש לקבוע עדמה מחיבת לגבי מקרים אחרים, וכן כי נקבע שאין מקום לפסול באופן גורף ראייה מסווג טביעות נעל. לפיכך, קבעתי כי "כל שיחפכו לעשוות כן, פתחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטיים להתמודד בעtid במרקם המתאים לכך, עם ההסתיגויות שהובעו בפסק הדין ביחס לרأיה זו" (פסקה 17 להחלטתי מיום 5.6.2014).

13. בפסק דין בעניינו חלק השופט י' עמית על ההלכה שנקבעה בפסק דין בעניין מצgorah בכל הנוגע לקוביולוג ומשקלן של טביעות נעל. להשquette, הניתוח של השופט י' הנDEL את טביעות הנעל בעניין מצgorah, נעשה באספקלה ראייה מדעית, ואילו לשיטתו של השופט י' עמית יש לסוג את תחום השוואת טביעות הנעלים בתחום שבמומחיות. לפיכך, לעומת השופט י' עמית אין צורך בעניין זה אמות מידת כמותיות והסתברותיות מדויקות, שכן כוחה של ראייה מסווג טביעת נעל הוא כמו כל ראייה נסיבתית אחרת והוא עניין למומחיות.

14. השופט צ' זילברטל הctrף לפסק דין של השופט י' עמית על מרבית נימוקיו, וקבע כי לא נותר בלבדו ספק שהרוצח הוא המבחן. לגישתו, "בפרשא דנא לא נפתרו כל התהיות העולות מחומר הראיות, ונקדות אחדות, שאינן חסרות משמעות, נותרו בגדיר تعالומה לא פתורה" (פסקה 2 לפסק דין). בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדיר تعالומה מצויות לדידו עקבות הנעלים הזרות. אלא, שעוצמת הראיות המפלילות ובראשן התוצאות המבחן בפני המדובב היא, להשquette, גדולה ביותר, "עד שאוטם סימני שאלה שנתרטו אינם יוצרים ספק סביר באש灭ו של המבחן" (שם). השופט צ' זילברטל הותיר את סוגיות טביעות הנעלים שעל מכוני המנוחה בצריך עיון שכן קבע כי היא אינה

נדרשת לשם הכרעה בתיק (פסקה 7 לפסק דין).

15. השופט י' דנציגר, שכתב את חוות הדעת הראשונה ונותר בדעת מיעוט, קבע כי המסקנה העולה מנition הראיות היא כי לכואורה קיימת תשתיית ראייתית המאפשרת את הותרת הרשותה המבוקש על כנה, על יסוד הוודאותיו. זאת, שכן לדידו בחומר הראיות שנאסר נגד המבוקש ישנה תשתיית מפלילה בעלת עוצמה של ממש המסבכת אותו ביצוע הרצת. אולם, הוא הוסיף וקבע כי איןו יכול להתעלם מכך שצד הראיות המפלילות עליה מחומר הראיות שורה של ראיות "מצוות", אשר גם הן בעלות עוצמה ומעוררות תמיינות ושאלות חמיח'ות והתיחסות.

16. לשיטתו, הספק במקורה דין מתבטאת בין היתר בתמיינות העולות מהוואדות המבוקש, ובהן: תיאור עקבי של המבוקש לפיו שיסף את מונחנה של המנוחה – תיאור שאינו תואם את הממצאים; אי התייחסותו לחitor שורש כפ' ידה השמאלית לאחר התמוטטוותה; וקשיים שגילו בזיהוי זירת הרצת. הספק עולה, לדידו של השופט י' דנציגר, גם מקיון של ראיות אובייקטיביות, המוכיחות על גיבוש מסקנה חד משמעית בדבר אשמת המבוקש, ובינהן: ביצוע החתק בסנטר הנעליים באמצעות סכין משוננת באופן שאינו מתישב עם תיאוריו של המבוקש, וכן הימצאותו בתא השירותים של עקבות הנעליים הזרות. עוד קבע השופט י' דנציגר כי לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי ברף הנדרש בפלילים כי טביעות הנעליים שנמצאו על מכנסי המנוחה ממקורן אכן בנעלי המבוקש. זאת הן בשל אי התאמה ויזואלית בין חלק מממצאיו של מומחה התביעה לבין מראה העיניים והן בשל "התגלמות הקונקרטית של חלק מהחששות האינהרנטיים שהוצעו בעניין מצgorah" ביחס לראיות מסווג טבעית נעל (פסקה 341 לפסק דין).

17. לפיכך, פסק השופט י' דנציגר כי לא ניתן לקבוע מסקנה חד משמעית בדבר אשמתו של המבוקש, וכי למורת קיומה של תשתיית מפלילה ביותר, נותר אצליו ספק סביר באשמו. בה בעת, הדגיש שמדובר בזיכוי מחמת הספק, זיכוי שהוא כ"פסע" מהרשעה, וכי ההסתברות לכך שהմבוקש חף מפשע אינה גבואה.

18. המבוקש לא השלים עם תוצאה הערעור והגיש בקשה זו לדין נוסף.

הבקשה לדין נוסף

19. לטענת המבוקש, פסק הדין מושא הבקשה מעורר ארבעה קשיים מוחותיים אשר מצדיקים, כל אחד לחוד וקל וחומר בהצטברם יחד, קיום דין נוסף בפסק הדין. לצד אלו, לשיטת המבוקש, מוצדק לקיום דין נוסף בפסק דין גם לאור "חשיבותו העצומה" הוביל ומדובר בפרשה ציבורית ותקורתית.

20. לשיטת המבוקש, הקשי הראישון בפסק הדין עניינו פרשנותה של הלכת מצgorah. לתפישתו, נוכח עדמת השופט י' עמידת בפסק דין באשר להלכת מצgorah, נוצרה אי ודאות בפסקה באשר לשאלת תקפותן ומשמעותן של ראיות השוואת טביעות הנעליים.

21. הקשי השני בפסק דין נועז, לטענת המבוקש, בשאלת מהו הספק הסביר שעם התקיימותו יש לזכות את הנאשם. לגישת המבוקש, יש צורך לעצב ולפרש מחדש את מונח הספק הסביר ובתווך לכך להגדיר מetriks אובייקטיביים

שנדריכים לבטא ספק סביר באשחת נאשם. בנוסף, תהה המבוקש האם מותר לשופט להפוך את נטל הוהכה במשפט, כך שהספק הסביר יחול לטובת התביעה ולא לטובת הנאשם.

22. הקושי השלישי מצדיק לדעת המבוקש דיון נוסף, עניינו בכך שדעת הרוב לא קיבלה את הטענה לפיה החתר בסנתר המנוח בוצע באמצעות להב משwon, ומשכך לא קבעה שיש ספק סביר באשחתו.

23. הקושי הרביעי עלייו עדمد המבוקש בנוגע ל"ביקורת הנזקנות והחריגה בחומרתה שמתוח כב' השופט דנציגר על קביעותו של כב' השופט עמית" (פסקה 158 לבקשתה).

תשובה המשיבה

24. המשיבה טענה כי אין להיעתר לבקשתה לדיון נוסף שכן אין בטענות המבוקש כדי לבסס עילה משפטית לקיומו של דיון נוסף. לשיטת המשיבה, יש לדחות את טענת המבוקש כי פסק הדיון יצר אי-ודאות בעניין מעמדן הראייתי של טביעות געילים וזאת בשל כך שעמדת השופט ^{ו'} עמידת בסוגיה נותרה בגדר דעת יחיד. יתרה מכך, לגישת המשיבה דיון נוסף געילים בסוגיות טביעות הנעלים בתיק זה יהיה תיאורטי בלבד, וזאת בשים לב לדעת הרוב בפסק הדיון שקבעה שטיבעת הנעל אינה הכרחית לצורך הרשות המבוקש.

25. לשיטת המשיבה, יש לדחות גם את בקשת המבוקש לקיום דיון נוסף בפרשנות המונח "ספק סביר". לדבריה, בית משפט זה כבר עסק פעמים רבות בעבר בסוגיות הספק הסביר והתווה קווים מנהיים להגדרתו, ומילא סוגיה זו לא נדונה בפסק הדיון מושא התביעה ולא נקבעה בו הלכה כלשהי בעניין זה. עוד טענה המשיבה כי טענות המבוקש ביחס למסקנות בית משפט זה בעניין להב הסיכון באמצעותו בוצע הרצח אין אלא ניסיון לערער על פסק הדיון מושא התביעה. גם ביחס לקושי הרביעי שהעליה המבוקש ושענינו בחילוקי הדעות בין שופטי הרכבת טענה המשיבה כי לא מדובר בעילה המצדיקה דיון נוסף. לדעת המשיבה, גם אין בחשיבותה של הפרשה והענין הציבורי בה כדי להוות עילה לדיון נוסף.

דיון והכרעה

26. לאחר שעניינתי בבקשתה לקיום דיון נוסף, בתשובה לה ובפסק הדיון מושא התביעה, הגעתו לכל מסקנה כי אין מקום להוורות בעניין זה על קיום דיון נוסף. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ניתן להענות לבקשתה לקיום דיון נוסף רק מקום שנפסקה הלכה חדשה וקשה או הלכה הסותרת הלכות קודמות של בית משפט זה. תנאי סף לקיום דיון נוסף הוא שבפסק הדיון נקבעה הלכה באופן מפורש וגלווי ומשמעות הדברים הינה "שביתת-המשפט בבקשתם במודע ובכוננות-מקוון לקבע הלכה, ולא עוד אלא שביטא את כוונתו באורח ברור ומדויק" (דנ"א 4804/02 רביידה נ' גולדמן, פסקה 2 להחלטתו של השופט מ' חשיין (19.8.2002)).

27. עניינתי בפסק הדיון ובעדמות השונות של השופטים. בפסק הדיון מושא התביעה לא נקבעה כל הלכה, לא כל שכן הלכה חדשה או קשה. בית המשפט ישם את החוק וההלכה הפסוקה על נסיבותו של מקרה נתון, כאשר עיקר הכרעתו התבוסטה על קביעות ממצאי עובדה ומהימנות ולא על ניתוח משפטי. אדון בטענות המבוקש כסדרן.

28. שאלת משמעוֹתָה של טביעה הנעל בעניינוּ עוסקת בטביעה שנמצאה על מכנסי המנוחה. לא נקבעה בפסק הדין הלכה חדשה הסותרת את ההלכה מצgorah. עמדתו המשפטית של השופט י' עמית ביחס להלכה זו נותרה כדעת יחיד ואינו בה כדי להוות ההלכה המחייבת את הערכאות הדיניות במרקם עתידיים (ראו: דנ"פ 10036/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 להחלטת השופט ד' בינוי (13.2.2008); דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטת השופט מ' חישן (2.9.2005)). גם המבקש עצמו מכיר בכך שלא נקבעה בפסק הדין כל ההלכה בסוגיה זו: "אי ודאות זו נוצרה גם נוצרה למורת שבפסק דין לא נקבעה ההלכה סותרת להלכת מצgorah..." (פסקה 80 לבקשתה) (ההדגשה הוספה -מ.ב.).

29. גם השופטים י' דנציגר ו-צ' זילברטל לא קבעו כל ההלכה חדשה בסוגיה. השופט י' דנציגר ציין ש"לא נמצא הצדקה לגרוע מתחוללה העקרונית של ההלכה מצgorah" (פסקה 333 לפסק דין), ואז החל את אמות המידה שנקבעו בעניין מצgorah על עובדות המקרה הספרטivi._CIDOU, ישום של ההלכה קיימת על נסיבותו של עניין קונקרטי, אינו מצדיק קיומו של דין נוסף (ראו: דנ"א 304/14 זוהר נ' לוי, פסקה 12 להחלטתי (20.7.2014)). השופט צ' זילברטל הזכיר כזכור את הסוגיה בצריך עיון (פסקה 7 לפסק דין). גם שבהמשך פסק דין התייחס השופט צ' זילברטל בקצרה למספר סוגיות העולות מההלכה מצgorah הוא קבע במפורש כי "האמור בסוגיה זו אינו נדרש לגופה של הכרעה ואין אלא הרהורים בשולי פסק דין" (שם).

30. מעבר לכך, דעת הרוב בפסק דין מושא הבקשה קבעה שטביעה הנעל אינה הכרחית לצורך הרשות המבוקש (פסקאות 49, 100, 106 לפסק דין) של השופט י' עמית; פסקה 7 לפסק דין של השופט צ' זילברטל). משכך, לדיוון בההלך מצgorah או בשאלות הנוגעות למשקלן ולביקולותן של השוואות טבעיות ועל באופן כללי לא תהא כל השפעה מעשית על עניינו של המבוקש. כפי שהבהירתי במקום אחר, "הלכה פסוכה וידועה היא כי הליין הדיון הנוסף לא נועד למתרן לשאלות תיאוריות שהכרעה בהן לא תשפייע על זכויות בעלי הדיון (דנ"א 13/1668 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטתי (6.6.2013); דנ"פ 1237/15 מדינת ישראל נ' רפאל, פסקה 18 להחלטתי (5.7.2015)). יובהר בהקשר זה כי החלטתי מיום 5.6.2014 בעניין הדיון הנוסף בעניין מצgorah עודנה עומדת בתוקפה, ופותחה הדרך להתמודד בעtid ובמרקם המתאים עם הנסיבות שהובאו בפסק הדין בעניין מצgorah ביחס לראייה מסווג טביות נעל. אולם כאמור, המקרה דין אינו המקרה המתאים להתמודדות מעין זו, כשם שבפרשת מצgorah עצמה לא היה מקום להורות על דין נוסף.

משמעות הספק הסביר

31. לטענת המבוקש קושי נוסף בפסק דין המצדיק עיריכת דין נוסף נוסף נועז לצורך להגדיר מהו הספק הסביר הדרושים לצורך זיכוי נאשם. דא עקאה, שיעון בפסק דין מושא הבקשה מלמד כי בית המשפט לא עיר דין עקרוני בשאלת הבניית ה"ספק הסביר" אלא אך סקר וישם את ההלכות הקיימות והמקובלות בסוגיה זו על נסיבות העניין (וראו בפסקאות

349-352 לפסק דין של השופט י' דנציגר). כפי שציינתי, ישום של הלהקה קיימת על נסיבותו של עניין קונקרטי אינו מצדיק קיומו של דין נוסף, ומעבר לכך - הבהיר הדיון הנוסף נועד לדין בקביעות מפורשות ומפורטות של בית המשפט, ולא לדין בסוגיות משפטיות שלא לבנו בפסק הדיון (דנ"פ 941/16 רבין נ' מדינת ישראל, פסקה 25 להחלטת) (11.2.2016)). זאת, קל וחומר כאשר מדובר בסוגיות שככל לא הוועלו על ידי הצדדים בהליך מושא הבקשה לדין נוסף ומתעוררויות לראשונה בשלב הבקשה לדין נוסף כפי שאירע בענייננו.

חיתוך סנטר המנוחה

32. המבקש הלין גם על "התעלמות דעת הרוב" (סעיף 144 לבקשתו), מהעובדה שהחתר בסנטר המנוחה בוצע באמצעות להב משwon. זהוי טענה ערעורית אשר מכוננת בעיקרה כנגד התשתית הראיתית וקביעות המהימנות שקבעה הערכאה הדינית ובית משפט זה ביחס להרשעת המבקש בעבורת הרצתה. אין בטענה זו הצדקה לדין נוסף – באשר דיון נוסף אינו ערעור נוסף (ראו: דנ"א 1075/15 בלום נ' אנגלו סקסון – סוכנות לנכסים (ישראל - 1992) בעמ', פסקה 18 להחלטתי (8.3.2015)).

חלוקת הדעות בין השופטים

33. גם טענתו של המבקש בנוגע לחלוקת הדעות בהרכב אינה מוגלה עילה לקיום דין נוסף. כפי שכבר נקבע "השופטים אינם תמיד תמיימי-דעות, ולעתים מתעוררות מחלוקת באשר לעקרונות המנחים או באשר לתוכאה הסופית". כל אלה כשהעצם אינם מהווים עילה לדין נוסף נוסף" (ראו: דנ"ץ 10673/07 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש ממשלה ישראלי, פסקה 14 להחלטת השופט א' ריבלין (9.3.2008); דנ"פ 926/11 גלעד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 להחלטתה של השופטת ד' בינייש (10.2.2011); דנ"פ 9365/12 יחזקאל נ' מדינת ישראל, פסקה 14 להחלטתי (26.8.2013)). בעצם קיימים של חילוקי דעות בקרב שופטי ההרכב אין כדי להוות כשלעצמם עילה לעריכת דין נוסף. בנוסף, בדיקת חילוקי הדעות מקרוב מצביעה על כך שהמחלוקה היא בעניינים עובדיתיים ולא בעניינים משפטיים. דין נוסף אינו אכסניה ללבון חילוקי דעות כלל.

סוגיה ציבורית

34. גם היותה של סוגיה בעלת תהודה ציבורית או תקשורתית אינה בגדר עילה משפטית לקיום דין נוסף. יש להבחן בענייננו בין העניין הציבורי לבין דרישות הדיון. בית המשפט לא יורה על קיום דין נוסף מקום שאין הצדקה המשפטית לעשות כן, יהיה העניין הציבורי רב ככל שהיא.

35. סוף דבר, הבקשה לקיום דין נוסף נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בסיוון התשע"ז (5.7.2016).

